

Arrest

nr. 183 559 van 8 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan Duitsland en een overnameverzoek aan Kroatië.

Nadat Duitsland op 21 oktober 2016 het terugnameverzoek weigerde, stemde de Kroatische autoriteiten op 8 december 2016 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(a) van Verordening 604/2013.

Op 27 februari 2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

Alias: [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd. In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)a van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Syrische nationaliteit en van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 01.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 19.09.2016 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 10.02.2016 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst, op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst, op 15.02.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 26.05.2016 nogmaals in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 27.09.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 25.08.2016 vertrokken te zijn vanuit Syrië en stelde hij eerst te voet naar Turkije te zijn gereisd waar hij drie dagen later arriveerde. Vervolgens reisde betrokkene per sloep verder door naar Griekenland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 10.02.2016 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde vervolgens per auto te zijn doorgereisd naar Kroatië met een transit via Macedonië en Servië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 12.12.2016 bevestigde betrokkene het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar ontkende hij asiel te hebben gevraagd daar. Betrokkene verklaarde enkel door Kroatië gereisd te zijn toen hij onderweg was naar Slovenië. Betrokkene stelde na zijn registratie in Kroatië per auto te zijn doorgereisd naar Duitsland met een transit via Slovenië en Oostenrijk. Het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene toont aan dat betrokkene op 15.02.2016 en op 26.05.2016 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Duitsland maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken enkel ter controle geregistreerd werden. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar België waar hij verklaarde op 01.09.2016 gearriveerd te zijn en op 19.09.2016 asiel vroeg.

Tijdens zijn gehoor in België, alsook in een bijkomend gehoor d.d. 12.12.2016, werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België een veilig land is en omdat er democratie en zekerheid is in België. Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet naar Kroatië te willen en stelde hij dat Kroatië de vluchtelingen niet steunt en helpt. Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer en neef te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de in België verblijvende broer van betrokkene (ARHIM, Mohammed, 04.05.1988, Syrië) op 27.07.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 07.04.2016 besloot om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over een verblijfsstatuut in België en verblijft hij te Luik (BE). De in België verblijvende

neef van betrokkene (ARHIM, Habib, 25.01.1997, Syrië) vroeg op 22.08.2016 asiel in België en is op dit moment nog in afwachting van een beslissing omtrent zijn in België ingediende asielaanvraag door het CGVS. Bijgevolg beschikt de neef van betrokkene over voorlopig verblijfsrecht in België en verblijft hij te Charleroi (BE). Op 11.10.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties en een overnameverzoek aan de Kroatische instanties. Op 21.10.2016 werd het terugnameverzoek geweigerd door de Duitse instanties omwille van het feit dat Duitsland op 26.05.2016 voor betrokkene een overnameverzoek richtte aan de Kroatische instanties die op 21.07.2016 instemden met dit verzoek voor overname met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Bijgevolg stemden de Kroatische instanties op 08.12.2016 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(a) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betreffende het verblijf in België van een broer en neef van betrokkene merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikelen in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikelen 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de

soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij verder ook geen gewag maakte van gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende broer of neef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of neef zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of neef van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 12.12.2016 bevestigde betrokkene dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar ontkende hij reeds eerder asiel te hebben gevraagd in Kroatië. We wensen hieromtrent te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad bevestigt dat betrokkene geen asiel vroeg in Kroatië vermits hij omwille van illegale binnenkomst (cfr. EUODAC-resultaat type 2) geregistreerd werd in Kroatië. Desbetreffend verwijzen verder ook naar het feit dat de Duitse instanties voor betrokkene een overnameverzoek richtte aan de Kroatische instanties waarna de Kroatische instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene aan hen verzocht door Duitsland. Dit artikel stelt dat: “wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” De verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd dan ook vastgelegd aan de hand van dit oorspronkelijke akkoord dat de Kroatische instanties gaven aan de Duitse instanties. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 18.1(a) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht ... a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen”. Het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Kroatië heeft dan ook geen invloed op de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij niet naar Kroatië wenst te gaan in het kader van Verordening 604/2013 vermits Kroatië de vluchtelingen niet zou steunen en helpen. We wensen desbetreffend te benadrukken dat betrokkene geen melding maakt van het feit dat hij geruime tijd in Kroatië zou hebben verbleven. Dit wordt ook bevestigd door het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene dat aantoonde dat betrokkene op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en op 15.02.2016 reeds in Duitsland geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag. Betrokkene baseert bovenstaande verklaring dan ook niet op persoonlijke ervaringen in Kroatië en verduidelijkt verder niet waarom in Kroatië de vluchtelingen niet zou helpen of steunen. Verder verwijzen we hieromtrent naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, “Asylum Information Database – National Country Report – Croatia”, up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §2). Verder merken we op dat het bovenvermelde AIDA-rapport duidelijk stelt dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake (pagina 46).

Echter merken we op dat er in het AIDA-rapport over Kroatië melding wordt gemaakt van het feit dat personen die Kroatië verlaten hebben voor het einde van hun asielprocedure – en wiens asielaanvraag om die reden werd geschorst – een nieuwe asielaanvraag moeten indienen indien zij dat wensen (p. 27,

§2). Dit wordt ook aangehaald in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) waarin melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Echter benadrukken we dat het rapport in het algemeen stelt dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van het feit dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met een overnameverzoek van de Duitse instanties. Dit toont dan ook aan dat, in lijn met de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor en het ontbreken van een EUODAC-resultaat type 1 betreffende de registratie van betrokkene in Kroatië, betrokkene nog geen asielaanvraag indiende bij de Kroatische instanties waardoor de door betrokkene in Kroatië ingediende asielaanvraag na zijn overdracht niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag.

Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de Kroatische instanties het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet verwijderd zal worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent, en betreffende de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat er in België een democratie en zekerheid is, verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit toont daarbij ook aan dat er in Kroatië ook sprake is van een democratie. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, dit wordt ook bevestigd door het AIDA-rapport over Kroatië (p. 17).

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1997 wiens verloofde te Syrië verblijft. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België in goede gezondheidstoestand te verkeren en bracht hij tot op heden geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3).

Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en asielzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route'. Hieromtrent merken we op dat het feit dat betrokkene op 14.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd aantoonde dat betrokkene inderdaad voor de sluiting van deze route via Kroatië reisde. We benadrukken desbetreffend dat bovenstaande aanbeveling gebaseerd is op het feit dat op de 'Western Balkan Summit' van 25.10.2015

besloten werd om elkaar te ondersteunen in het aanbieden van doorgang en toegang van vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers. Volgens het ECRE-rapport betekent deze collectieve en grensoverschrijdende aanpak dat de asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die in deze periode via Kroatië binnen reisde niet vallen onder de toepassing van Verordening 604/2013 vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (p. 29). Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat deze maatregelen besloten werden om bovenvermelde Europese top niet kunnen doen besluiten dat de bepalingen van Verordening 604/2013 niet meer van toepassing zouden zijn op deze situatie. Deze top resulteerde tevens ook niet in officiële richtlijnen of regulaties desbetreffend en focuste zich specifiek op de betrokken landen in de regio van de West-Balkan. We zijn dan ook van oordeel dat de toepassing van Verordening 604/2013 niet kan vervallen voor die asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die voor het sluiten van de bovenvermelde route in Kroatië geregistreerd werden vermits Verordening 604/2013 bindende internationale regelgeving betreft aangaande de volledig Europese Unie. In tegenstelling tot bovenvermelde aanbeveling met een zeer specifiek toepassingsgebied die tevens niet juridisch bindend en met overleg van alle lidstaten bepaald werd. Daarnaast benadrukken we ook dat de Kroatische instanties ook niet van mening zijn dat ze op basis van dit element niet meer verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij zowel bij de Duitse instanties als bij onze diensten expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg (p. 57). Tevens zullen de Kroatische autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)a van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. De vordering werd tijdig ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift, blijkt dat verzoeker met een enig verzoekschrift zowel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als een beroep tot nietigverklaring indient. Onder titel “3. MIDDELEN” en “3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:” waarna hij een oplijsting geeft van de geschonden geachte rechtsnormen, als volgt:

“-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van artikel 3, al. 1 en artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd in samenhang gelezen met artikel 1 (procedurele waarborgen met betrekking tot de uitzetting van vreemdelingen) van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd inwerkinggetreden op 1 november 1988 en de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009;

-schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van Genève) van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 juncto artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en artikel 17 (“soevereiniteitsclausule”) van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013;

-schending van artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag

tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009;

-schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”

Daaronder staat een volgende titel “3.2.1. *Vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid*” waaronder dan weer een titel “3.2.1.2. *De ernst van de middelen*” voorkomt. Daarna volgt “3.2.1.3. *Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.*”

Daarna volgt een titel “3.2.2. *Verzoek tot nietigverklaring*” waarin verzoeker opnieuw de schending van de daarboven aangevoerde rechtsnormen toelicht, ditmaal opgesplitst in een titel “3.2.2.1. *Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing*” en een titel “3.2.2.2. *Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing*”.

Doorheen beide uiteenzettingen, enerzijds “3.2.1.2. *De ernst van de middelen*” en anderzijds “3.2.2. *Verzoek tot nietigverklaring*”, verwijst verzoeker dan naar “*de ingeroepen middelen 1, 2, 4 en 5*”, respectievelijk “*de ingeroepen middelen 1, 3 en 5*” en de “*de ingeroepen middelen 1, 4 en 5*”. Daarbij kan vermoed worden dat verzoeker hiermee wenst te verwijzen naar de niet genummerde oplijsting van rechtsnormen enkele bladzijden eerder in het verzoekschrift.

De Raad wijst er in dit verband op dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” dient te bevatten. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (zie o.a. RvS 26 juni 2007, nr. 172.771). Het is daarbij in de eerste plaats aan de verzoekende partij om de middelen die ze aanvoert in dergelijke mate volledig en begrijpbaar voor te stellen dat het de Raad mogelijk wordt gemaakt van de precieze strekking van de middelen kennis te nemen (RvS 7 april 2011, nr. 212.508). Met het ‘en vrac’ opsommen van tal van rechtsregels en daarna laconiek te verwijzen naar een -fictieve- nummering van deze rechtsregels, komt de verzoekende partij niet tegemoet aan het vereiste om op heldere en precieze wijze uiteen te zetten op welke wijze de aangevoerde rechtsregel werd geschonden. De verzoekende partij mag het niet aan de Raad overlaten om uit haar uiteenzetting een middel te distilleren, noch om de verschillende onderdelen van het verzoekschrift aan elkaar te puzzelen teneinde te achterhalen welke uiteenzetting zij verbindt aan welke rechtsregel waarvan zij de schending aanvoert. Dit klemt des te meer in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij, zoals in casu, de gedwongen verwijdering van de betrokken vreemdeling imminent is en de Raad dienvolgens slechts over termijn van 48 uur beschikt om zich over de zaak uit te spreken (artikel 39/82, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet).

Ter terechtzitting om verduidelijking gevraagd of hij in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inderdaad enkel de middelen uiteengezet onder [3.2.1.] aanvoert en de uiteenzetting onder [3.2.2.] voorbehouden is voor de nietigverklaring, betoogt de verzoekende partij dat zij thans enkel middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aanvoert, vermits zij meent dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf.

Gelet op de toelichting ter terechtzitting, besluit de Raad dat de verzoekende partij een onderscheid heeft willen maken tussen de middelen die zij aanvoert in de annulatieprocedure en de middelen die zij wenst aan te voeren in het kader van de huidige schorsingsprocedure. Derhalve wordt thans enkel het middel behandeld dat de verzoekende partij zelf aanvoert onder “3.2.1. *Vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid*” in het verzoekschrift. Dit middel luidt als volgt:

“De middelen zijn ernstig.

In casu schendt de tweede bestreden beslissing de fundamentele rechten opgesomd in de middelen 1, 2, 4 en 5 van verzoekende partij en stelt haar bloot aan de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling (blootstelling aan menssonwaardige en onveilige opvang door overbevolking) terwijl zij een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verzoekende partij heeft een broer in België (zie stuk nr. 4) van wie zij de nodige mentale steun nodig heeft om niet ten onder te gaan en bij wie zij gepaste opvang heeft terwijl de terugbrenging naar Kroatië haar zal isoleren en bovendien blootstellen aan zorgwekkende opvangproblemen ingevolge het groot aantal Dublin-terugbrengingen naar Kroatië van de vluchtelingen die via de Balkanroute de Europese Unie binnenkwamen (zie stuk nr. 5) die leidden tot overbevolking van de centra met menssonwaardige

omstandigheden en onveiligheid tot gevolg (zie stuk nr. 6). De terugbrenging naar Kroatië die verzoekende partij zal dwingen naar Afghanistan te gaan houdt indirect een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling in. De tweede bestreden beslissing is hiermee eveneens kennelijk disproportioneel.

Nationale beslissingen mogen er niet toe leiden dat zij de internationale rechtsnormen vervat in de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 schenden.

In casu brengt verzoekende partij de documenten aan die zij bij onderhavig verzoekschrift voegt die aantonen dat zij familie in België heeft waar zij de nodige opvang en mentale steun kan verkrijgen zonder van de Belgische Staat afhankelijk te zijn.

Verwerende partij moet in elk geval nagaan of haar bestreden beslissingen de meer voordelige internationale bepalingen die haar beschermen tegen het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling niet schendt.

Het gebrek aan voldoende en veilige opvang in Kroatië maakt hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling. Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Bij gebreke schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale rechtsartikelen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de motiveringsplicht.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017). Het accessorium dat de schorsing is volgt de hoofdvordering.

Verwerende partij mag geen kandidaat asielzoekers uitwijzen indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen tot onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de aangezochte Lidstaat aannemelijk maken dat door overdracht verzoekende partij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling (EHVJ 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10). In casu indirect refoulement.

Een “reëel risico” betekent een kans zonder dat enige zekerheid vereist is (anders is er geen sprake van een kans) die persoonlijk, voorzienbaar en actueel is: verwerende partij weet dat er voor verzoekende partij bij terugkeer naar het land van eerste binnenkomst de mogelijkheid bestaat dat zij geen opvang kan krijgen waardoor risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling loopt: concreet zijn er immers meer kandidaat vluchtelingen dan opvangplaatsen.

Om voorgaande redenen handelt verwerende partij willens nillens onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het niet in bezit zijn van de documenten vereist in artikel 2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 leidt niet verplicht tot het niet toelaten van de asielzoeker op het Belgisch grondgebied.

Artikel 2, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 verduidelijkt immers dat: “De minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten

bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij Koninklijk Besluit vastgestelde regelen.” (eigen onderlijning).

De loutere verwijzing naar artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 is daarom op zich geen dragend motief van de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, § 3 van voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de Verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model bijlage 10bis of bijlage 10ter.”

Het motief dat verzoekende partij het verblijf werd geweigerd volstaat dus niet op zich om de bestreden beslissing te schragen: verwerende partij moet eveneens cumulatief aantonen dat zij verplicht is (“moet”) om verzoekende partij terug te sturen naar de “verantwoordelijke Staat”.

Verwerende partij laat na deze verplichting aan te tonen minstens kan het argument van de Dublin III-regeling niet gelden als verplichting. De Dublin III-regeling raakt niet aan de soevereiniteit van verwerende partij om het mechanisme van de “verantwoordelijke lidstaat” naast zich neer te leggen integendeel considerans 11 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking) verplicht haar om dit mechanisme naast zich neer te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kan worden voldaan door de “verantwoordelijke Lidstaat”.

Voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 houdt de Lidstaten in considerans 26 er aan dat zij samenwerken op het gebied van opvang van de verzoekers en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken (considerans 26) zodat een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd (considerans 25).

Rekening houdende voormelde redenen en in het bijzonder met de Pakistaanse nationaliteit van verzoekende partij zijn de motieven zijn kennelijk onjuist minstens niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de tweede bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: “dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht” rekening moet worden gehouden “met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij” (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Schending van de ingeroepen middelen 1, 2, 4 en 5.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen en bestaan er ernstige middelen om de bestreden beslissing te vernietigen. §. Bij uitvoering van de bestreden beslissing oordeelt uw Raad volgens vaste rechtspraak dat verzoekende partij haar belang met betrekking tot het beroep in zake de tweede bestreden beslissing verliest en dit beroep moet worden verworpen.

Zonder onmiddellijke schorsing van de tweede bestreden beslissing beschikt verzoekende partij kennelijk niet langer over een effectief beroep.

Door de uitvoering van de tweede bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de tweede bestreden beslissing te worden geschorst.

§. Voorgaande middelen zijn voldoende ernstig om prima facie te kunnen oordelen dat de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden geschorst.”

2.3.2.2. Waar verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van zijn broer in België waarvan hij de nodige steun en opvang kan verkrijgen, werd in de bestreden beslissing op dit vlak gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer en neef te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de in België verblijvende broer van betrokkene (ARHIM, Mohammed, 04.05.1988, Syrië) op 27.07.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 07.04.2016 besloot om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over een verblijfsstatuut in België en verblijft hij te Luik (BE). De in België verblijvende neef van betrokkene (ARHIM, Habib, 25.01.1997, Syrië) vroeg op 22.08.2016 asiel in België en is op dit moment nog in afwachting van een beslissing omtrent zijn in België ingediende asielaanvraag door het CGVS. Bijgevolg beschikt de neef van betrokkene over voorlopig verblijfsrecht in België en verblijft hij te Charleroi (BE).

[...]

Betreffende het verblijf in België van een broer en neef van betrokkene merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer en neef van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij verder ook geen gewag maakte van gezondheidsproblemen bij zijn in België verblijvende broer of neef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of neef zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of neef van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Verzoeker beperkt zich thans tot het louter verwijzen naar de aanwezigheid van zijn broer in België en de suggestie dat deze laatste verzoeker zou kunnen bijstaan. Hij brengt echter geen enkel objectief element bij dat van aard is afbreuk te doen aan de hogerstaande beoordeling.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, bepaalt dit dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249).

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die

lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar *“het gebrek aan voldoende en veilige opvang in Kroatië”* en betoogt dat dit *“een hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling maakt”*. Daargelaten een uiteenzetting in het “middel” die enkel als theoretisch kan worden begrepen, blijkt dat verzoeker dit steunt op de stukken 5 en 6 bij het verzoekschrift. Hij voert verder niets concreets aan, behalve dat de Kroatische overheid hem zal dwingen naar “Afghanistan” (sic) te gaan. Uit de bijlagen van het verzoekschrift, blijkt dat het om de volgende stukken gaat:

“- *“ECRE Weekly Bulletin, 9 december 2016, “ECRE concludes fact-finding visit to Croatia”;*
- *“ECRE & AIDA, Balkan route reversed. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system.” December 2016,*
http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/balkan_route_reversed.pdf, uittreksel;”

Uit de lezing van de door verzoeker aangehaalde uittreksels blijkt dat het gaat om het feit dat M.M., Aida-coördinator, zijn bezorgdheid uitte omtrent de toename van het aantal terugkerende asielzoekers en de gevolgen hiervan op de behandeling van asielprocedures in Kroatië en de opvangomstandigheden. In het tweede stuk wordt melding gemaakt van een rapport van een Oostenrijkse ngo waaruit blijkt dat het opvangcentrum in Porin, het grootste opvangcentrum in Kroatië, sprake was van overbevolking hetgeen leidde tot een sterke achteruitgang van de leefomstandigheden. Bij een eigen bezoek uitgevoerd door ECRE op 29 november 2016, bleek dat er geen sprake was van een algemene problematische situatie in Porin. Het rapport besluit dan ook dat door fluctuaties in het aantal “Dublin-terugkeerders”, er situaties kunnen voorvallen waarbij de maximale opvangcapaciteit wordt overschreden. Er wordt in dit rapport dan ook een oproep gedaan aan de Kroatische overheid om te voorzien in bijkomende opvangcapaciteit.

In de bestreden beslissing wordt de situatie in Kroatië beoordeeld op grond van het rapport over Kroatië van het door *“European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, “Asylum Information Database – National Country Report – Croatia”, up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd”,* dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit rapport wordt vermeld dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en wordt geen melding gemaakt van structurele problemen ter zake (pagina 46). Daarnaast wordt ook verwezen naar het rapport van ECRE, *‘Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system’,* van 15 december 2016, waarvan verzoeker een excerpt voegt bij zijn verzoekschrift (hierna het ECRE-rapport genoemd).

In de mate verzoeker wijst op een risico op indirect refoulement, motiveert de bestreden beslissing *“dat er in het AIDA-rapport over Kroatië melding wordt gemaakt van het feit dat personen die Kroatië verlaten hebben voor het einde van hun asielprocedure – en wiens asielaanvraag om die reden werd geschorst – een nieuwe asielaanvraag moeten indienen indien zij dat wensen (p. 27, §2). Dit wordt ook aangehaald in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, ‘Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system’, 15.12.2016) waarin melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. »*

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing evenwel dat *« de verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van het feit dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met een overnameverzoek van de Duitse instanties. Dit toont dan ook aan dat, in lijn met de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor en het ontbreken van een EURODAC-resultaat type 1 betreffende de registratie van betrokkene in Kroatië, betrokkene nog geen asielaanvraag indiende bij de Kroatische instanties waardoor de door betrokkene in Kroatië ingediende asielaanvraag na zijn overdracht niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag.*

Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de Kroatische instanties het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet verwijderd zal worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent, en betreffende de verklaring van betrokkene dat hij besloot in België asiel te vragen omdat er in België een democratie en zekerheid is, verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van

1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit toont daarbij ook aan dat er in Kroatië ook sprake is van een democratie. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, dit wordt ook bevestigd door het AIDA-rapport over Kroatië (p. 17)."

Aldus werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent een eventueel risico op indirect refoulement. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist, noch weerlegd.

Met betrekking tot de opvangomstandigheden, motiveert de bestreden beslissing dat het feit dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening. Specifiek met betrekking tot de opvangomstandigheden in Kroatië motiveert de beslissing verder :

"Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1997 wiens verloofde te Syrië verblijft. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België in goede gezondheidstoestand te verkeren en bracht hij tot op heden geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3).

[...]

Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg (p. 57). Tevens zullen de Kroatische autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit de twee hogervermelde stukken waar verzoeker naar verwijst blijkt enkel dat kanttekeningen worden geplaatst bij de opvang van asielzoekers in Kroatië, wat ook in de bestreden beslissing wordt onderkend, doch er blijkt niet uit dat de verwerende partij ten onrechte, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker bij terugkeer naar Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoeker verschaft ook geen enkele verdere toelichting ter ondersteuning van zijn standpunt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar enkel verwezen wordt naar het feit dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel “moet” afgeven wanneer de vreemdeling niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Gelet op de beperkte appreciatiebevoegdheid die zij in dit geval heeft, kon de verwerende partij in dit geval volstaan met de vermelding van de feitelijke vaststellingen en de wettelijke grondslag.

In de mate verzoeker verwijst naar artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en stelt dat cumulatief moet aangetoond worden dat verzoeker “moet” overgedragen worden aan de verantwoordelijke staat, bepaalt dit artikel slechts de verdere modaliteiten nadat de verantwoordelijke staat werd bepaald. Artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voegt niets toe aan het beginsel vervat in artikel 3.1 van de Dublin III-Verordening volgens het welke het verzoek door een enkele lidstaat wordt behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is. Daarbij moet er op gewezen worden dat de overdracht van verzoeker in casu is geschied op grond van artikel 18.1 (a) van de Dublin III-Verordening, dat bepaalt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;”

Verzoeker kan aldus geenszins worden bijgetreden in de mate hij betoogt dat de Dublin III-Verordening geen verplichting inhoudt.

In de mate verzoeker vervolgens wijst op de bevoegdheid van de staten om de soevereiniteitsclausule toe te passen, gaat hij geheel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin uitvoerig de precieze redenen worden uiteengezet waarom Kroatië de verantwoordelijke staat is en geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule bepaald in artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Waar verzoeker tenslotte de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, kan deze bepaling enkel samen ingeroepen met de schending van een ander fundamenteel recht uit het verdrag, hetgeen, gelet op wat voorafgaat, in casu door verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT